

El dia que em va aparèixer la senyora de Terrassa

Quan ho explico a casa, em miren com si hagués anunciat que m'han abduït els extraterrestres

Plaça Vella de Terrassa i accés a la catedral del Sant Esperit, on va ser «agredit» Pere Navarro. Foto: J.M.O.

Els periodistes funcionem com qualsevol gremi: tenim amics periodistes, treballem amb periodistes, ens casem i reproduïm entre nosaltres, etcètera. Això va així. I com que això va així, absolutament tot el meu entorn estava enderiat des del passat 27 d'abril a buscar la senyora de Terrassa que havia agredit Pere Navarro. A les tertúlies no es parlava de res més. Ni al Twitter. Però jo fa dies que visc allunyada de l'actualitat immediata, amb el cap a tres quarts de Ca (<http://catorze.naciodigital.cat/>) torze (<http://www.catorze.cat>). El tema de la senyora de Terrassa em despertava un interès relatiu. Fins que diumenge es va posar en contacte amb mi, no una sinó tres vegades, la famosa senyora de Terrassa. I ja tenim el tòpic de la realitat superalaficció elevat a vés a saber quina potència.

La cosa té una explicació, per surrealista que sigui. Divendres vaig a l'escola Andersen de Terrassa a fer-hi una xerrada per a alumnes d'ESO. Dissabte escric un article (<http://www.naciodigital.cat/opinio/8285/divendres/pacific/terrassa>) en què comento que m'he passejat per aquesta ciutat del Vallès i no m'han fumut cap bufetada. L'article es publica diumenge a Nació Digital i a La Torre. El mateix diumenge a quarts de set del vespre, rebo un parell de mails. Assumpte: "Senyora de Terrassa". Impossible saber-ne el remitent a simple vista: figura que me l'envia jo mateixa. Qui sigui que l'ha enviat domina les trampes del correu electrònic.

La persona en qüestió em fa arribar dos missatges adjunts, "un per a vostè i l'original de la carta al bisbe". En la carta

(<http://dades.grupnacioidigital.com/redaccio/arxius/documents/1400067909Carta-Montserrat-Puigbo.pdf>) que m'adreça perquè en faci difusió respectant el seu anonimat (seria difícil no respectar-lo, perquè no s'identifica en cap moment), s'autoinculpa: "Vaig ser jo i ja està. És un assumpte personal de fa molts anys. Si el senyor Navarro no ho recorda és el seu problema, a mi em va quedar molt clavat." Demana perdó a Pere Navarro per les "paraules malsonants" i minimitza l'agressió: "Li vaig donar un cop a la musculera de la jaqueta. I res més, per cridar-li l'atenció atès que estava d'esquena." Diu tres cops que és l'hora de posar punt final a aquesta història, i firma així: "Una senyora que no és de Terrassa."

El segon mail inclou una còpia de la suposada carta (<http://dades.grupnacioidigital.com/redaccio/arxius/documents/1400076325Montserrat-Puigbo-bisbat.pdf>) que la senyora de Terrassa que no és de Terrassa va adreçar al bisbat de Terrassa el 7 de maig. "Atesa la virulència que ha agafat aquest íntim afer, em veig en l'obligació, com a catòlica i persona d'ordre, d'escriure aquestes lletres". La frase "repeteixo les meves disculpes" hi surt dues vegades.

Si és una broma, penso, no té cap gràcia. Però quan explico a casa que m'ha aparegut la senyora de Terrassa, els meus fills em miren com si hagués anunciat que m'han abduït els extraterrestres. "Com vols que sigui la de veritat???" Si els hagués dit que m'ha aparegut el Doraemon ho haurien trobat més factible. La senyora de Terrassa ha passat a ser un personatge de ficció de l'imaginari col·lectiu català. I no pot ser que m'estigui escrivint precisament a mi. Deu ser una broma sense gràcia, ves. Per si de cas, reenvio els mails a Nació Digital i em diuen que potser en parlaran amb els Mossos.

A quarts de nou rebo un tercer missatge. Aquest me l'envia una tal Montse des d'un compte de gmail. "Demano disculpes al Navarro i a veure si s'acaba aquest tema. Penso que l'anonimat és necessari, no podria fer-me càrrec de les despeses d'una multa. Aturada... és clar." En una postdata, la Montse m'assegura que "en un futur i quan s'hagi tancat el tema", em dirà qui és: "Em donaré a conèixer personalment a tu."

Ric de nervis. La pel·liculera que porto dintre sospita que m'està escrivint l'autèntica i inigualable senyoradeterrassa (quenoésdeterrassa). Confesso al director de Nació Digital que cada cop me la crec més. També li confesso que començo a tenir por. I exclamo: "Va, si és l'autèntica senyora de Terrassa, et convido a sopar!" Un dels meus fills em renya, amb raó: a qui se li acut fer una aposta i pagar si l'encertes.

Opto per respondre el tercer missatge amb poques paraules: si algú m'està prenent el pèl, vull donar-li les alegries justes. Escric això: "Benvolguda: L'única manera de tancar aquest tema seria que vostè s'avingués a explicar-ho bé. I no ha de patir per cap multa. Si necessita ajut, m'ho diu." Ho envio i no m'ho retornen, tot i que la Montse m'ha advertit que tancaria immediatament el compte i, doncs, que no llegiria cap possible resposta meva.

Dilluns, els Mossos ja gairebé han localitzat l'autora de la presumpta agressió a Navarro i descarten investigar els mails que he rebut. A Nació Digital no tenen manera de comprovar-ne l'autenticitat. I jo torno a pensar que potser sí que me'ls ha enviat un poca-solta que volia riure una estona a costa meva. Algun dia en faré un conte, em dic.

Em capbusso de nou en la cultura viva de Catorze, però de tant en tant miro el telèfon per si. Fins que el telèfon sona... i sí. La dona que va insultar Pere Navarro ha admès als Mossos que els tres mails me'ls havia enviat ella. La de veritat.

I vet aquí un gos, vet aquí un bacallà, i a mi em tocarà pagar un sopar.